

Een uitbarsting van onze zenuwen misschien, zonder dat wij er bewust van waren!

Een uur later was ik bij mijn nichtje Mary. Ik zou daar gaan eten. Hier was de jeugd. Hier was het geluk. . . . de vreugde! Mijn nichtje Mary was met een jongen man getrouwd, die haar op de handen droeg, en haar alles kon geven, wat ze verlangde. Er waren twee kinderen. Men kibbelde veel, en verzoende zich; er was geen werkelijke zorg op de wereld.

Aan tafel vertelde ik het verhaal van den stoel, en toen de kinderen al in bed lagen, moest ik het tot tweemaal toe nog eens over vertellen. Mary en Hans gingen dien avond uit en zouden eindigen in „The House of Lords” om daar te gaan dansen. Mary was al gekleed, en een oogenblik waren we alleen. Ze bekeek zich nog even in den spiegel, en legde de laatste hand aan haar goudblond kapsel.

„Wat 'n verschil van leven!” dacht ik onwillekeurig hardop. „Je hebt alles, wat je verlangt! Je hebt kinderen. . . . Moest je de omgeving van je geluk niet tot een kleinen tempel maken? Jelui zijn de nieuwe jeugd. Je draagt de verantwoordelijkheid, wat meer geluk in de wereld te brengen dan er nu is. Vanavond slik je tot diep in den nacht slechte lucht en staat met een zwaar hoofd weer op. Maar wat doe je om wat meer schoonheid en een wat schooner geluid in je binnenkamers te brengen? Wat hangt er aan je muren? Heb je ooit tijd, om aan zoo iets je aandacht te geven? Als je ook maar een steentje zou bijdragen, om het werkelijk schoone en fijne ook zijn plaatsje te geven, zou de wereld misschien een beter oord worden om in te leven. Grijsen dagen komen er ook. Dan heb je geen enkele, lichtende vaas, die een somberen dag verlicht. En hoe gemakkelijk kunnen jelui menschen het allerschoonste nu haast krijgen!

Wat een zegen zou je aan die hard werkende, worstelende, eenzame menschen zonder veel opoffering kunnen brengen, die het beste van hun ziel geven, om op gegeven oogenblikken, die onherroepelijk te wachten staan, hun stille vertroostende boodschap te brengen!”

„Zoó lang heb ik u nog nooit hooren preeken!” zei Mary.

Zij bekeek zich nogeens van opzij, en poederde haar neus.

„Ik moet mijn best doen, er zoo goed mogelijk uit te zien. Geraffineerde jonge vrouwtjes zijn er tegenwoordig! Hans is gevoelig.”

Ik keek haar aan. Haar donkere oogen hadden iets stralends, een blik, die boven de gewone dingen uitging.

Haar glimlach. . . .

„Er is maar een Mary,” zei ik.

„Dank u, tantetje! Aan tafel was u wel bijzonder grappig!”

Ik zuchtte. . . . Mary liet mij uit.
